

de øvrige Forslag, som vi betragte som Programforslag for os, det kan jeg forsikre det ærede Medlem.

Saa spurgte det ærede Medlem mig, om jeg havde tænkt paa at skaffe en Udvej for Betaling af Veksellaanene. Ja, det har jeg naturligvis tænkt paa, og jeg kan berolige det ærede Medlem med, at hvis det ikke skulde lykkes at faa et fast Statslaan paa rimelige og forsvarlige Vilkaar, har jeg den bedste Udsigt til at faa Veksellaanene fornyede paa gode Betingelser. Altsaa, en af disse to Ting vil ske: Enten vil jeg søge Lovgivningsmagtens Bemyndigelse til Fornyelsen af de midlertidige Laan — og jeg har al Grund til at tro, at det vil kunne ske paa gode Betingelser —, eller ogsaa vil jeg, saafremt der maatte vise sig Mulighed for at skaffe et fast Laan paa rimelige Vilkaar — og en saadan Mulighed vil jeg naturligvis gøre alt, hvad der staar i min Magt, for at bringe til Virkelighed —, forelægge Lovforslag om Afløsning af Veksellaanene med et fast Laan.

Zahle: Ja, nu har jeg glemmt, hvorfor jeg begærede Ordet, men da jeg har faaet Ordet, vil jeg sige til Finansministeren, at naar han her fremhæver, at Landbruget har ofret saa meget, kan man ogsaa vende Sagen om og spørge: Hvilke smertelige Ofre har Landbruget maattet bringe til Trods for, at man har sparet 100,000 Kr. paa Landbrugsministeriets Budget? Viser det sig ikke snarere, at dette var særdeles rigeligt i Forvejen? Men vi have Eksempler paa, at man har berøvet Byerhvervene Bevillinger, som de ikke kunne undvære, uden at Institutioner, som ere af Betydning for dem, ville falde sammen.

K. M. Klausen: Jeg havde ventet, at den højtærede Konseilspræsident havde svaret paa det Spørgsmaal, jeg rettede til ham. (Afbrydelse af *Konseilspræsidenten* [Klaus Berntsen]). Den højtærede Konseilspræsident har ikke hørt det, det er jo ogsaa saadanne Smaating. Jeg vil ikke gentage det, jeg talte saa højt og tydeligt, at jeg tror nok, at den, der havde Øren og vilde høre, kunde have hørt det. Men det er jo ogsaa ret betegnende, at den højtærede Konseilspræsident ikke vil svare paa et saadant Spørgsmaal som det, jeg rettede til ham, og jeg forstaar det for Resten rigtig godt, for er der noget, den højtærede Konseilspræsident i Øjeblikket er bange for, saa er det for at komme til Valg. Jeg tror, han er lige saa bange

for et Folketingsvalg som Fanden for det hellige Kors.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger overfor den højtærede Finansminister. Han sagde, at vi vare Modstandere af Sparsommelighed. Nej, det ere vi slet ikke, men vi ere Modstandere af Regeringens Sparsommelighed paa mange af de Omraader, hvor den har givet sig Udslag. Det er noget ganske andet. Nej, Socialdemokraterne ere ikke Modstandere af Sparsommelighed, saa meget mindre som Socialdemokratiet er det mest sparsommelige Parti her i Tinget. Hvis man havde fulgt vore Forslag og vore Raad, havde Statens finansielle Stilling ikke været saa sørgelig, som den er, saa havde vi ikke haft Veksler paa 70 Mill. Kr. flydende ud over alle Lande, saa havde det ikke været nødvendigt at gaa til den Udskrivning af nye Skatter, som denne Regering er i Færd med. Vi ere Modstandere af den Sparsommelighed, som Regeringen praktiserer. Naar jeg talte om, at Bondekulturen havde vist sig anmassende overfor Bevillinger, som vi satte megen Pris paa, tænkte jeg paa den Bondekultur, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) særlig har gjort sig til Talsmand for i denne Sal, altsaa den Smaalighed, som ikke generer sig ved at angribe Bevillinger som dem, de Herrer have angrebet i Aar. Det er sørgeligt, at man, hvor det gælder om at dygtiggøre vor Ungdom, vil vise en saadan Sparsommelighed, som Tilfældet var i Gaar. Men godt var det ogsaa, at de Herrer blev tilbageviste, og jeg vil haabe, de tage Lære deraf. Det er netop godt, at andre Partier ville staa som Værn for, at man fratager Ungdommen de Smaabeløb, som man hidtil har bevilget for at gøre den dygtigere og dueligere i sine Fag. Jeg skal nævne, hvad det var for Bevillinger, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, det var Bevillingerne til Fagskolerne, Aftenskolebevillingerne og Foredragsbevillingerne, hvoraf det dog lykkedes at frelse en. De tre fik de trampet ned, det er sandt, der sejrede de, det Resultat kunde de nu gaa hjem til deres Vælgere med, at de have faaet taget Foredragsbevillingerne fra Landbruget, Industrien og Handelen. Den fjerde, den til Folkeuniversitetsforeningen, lykkedes det dog at frelse. Saa mente den højtærede Minister, at Bondekulturen havde sat en særlig smuk Blomst derved, at den saa villigt var gaaet med til Nedsættelserne paa Landbrugsministeriets Budget. Men alle vare dog vist enige om, at disse store Bevillinger, der havde været